

ŽUPANIJSKI SUD
U OSIJEKU
PRIMLJENO
DNE 26-04-2006

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ:K-DO-54/05

Osijek, 26. travnja 2006.

MK/AL

ŽUPANIJSKOM SUDU U

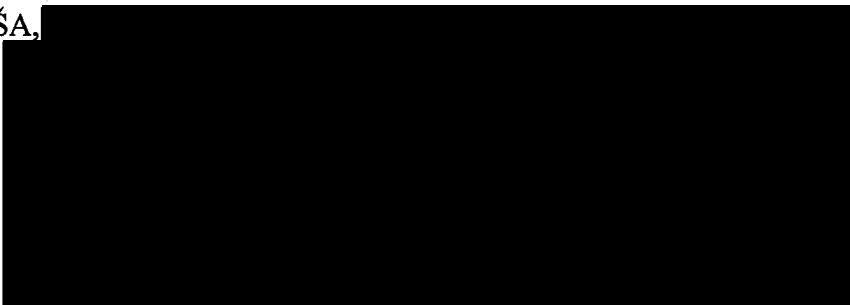
OSIJEKU

Na osnovi članka 42. stavka 2. točke 4. i članka 203. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku podižem

OPTUŽNICU

protiv:

1) FREDA MARGUŠA,

stanja, osuđivan, presudama Općinskog suda u Osijeku br. K-935/98 od 17. ožujka 1999. godine, zbog kaznenih djela iz članka 318. stavka 1. KZ i dr. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 godine uvjetno na tri godine, presuda pravomoćna 31. svibnja 1999. godine, presudom br. K-569/03 od 1. srpnja 2003. godine zbog kaznenog djela iz članka 129. stavka 2. KZ na novčanu kaznu, presuda pravomoćna 17. srpnja 2003. godine, presudom br. K-562/04 od 13. srpnja 2005. godine zbog kaznenih djela iz članka 335. stavka 2. KZ i dr. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 1 mjeseca, kazna potvrđena presudom Županijskog suda u Osijeku br. Kž-568/05

od 4. studenog 2005. godine, vodi se drugi kazneni postupak kod Općinskog suda u Osijeku spis br. K-972/05 zbog kaznenog djela iz članka 335. stavka 2. KZ, postupak u stadiju glavne rasprave, **uhićen 21. rujna 2005. godine u 15,10 sati, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku,**

2) TOMISLAVA DILBERA zv. Điga i Tomo,

osuđivanog, uhićen 28. listopada 2005. godine u 15,00 sati, u pritvoru Zatvora u Osijeku,

da su:

tijekom studenog i prosinca 1991. godine, na širem području grada Osijeka, protivno odredbama članka 3. stavka 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a) te članka 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) od 8. lipnja 1977, tijekom obrane šireg područja grada Osijeka od oružanih napada pobunjenog dijela lokalnog srpskog stanovništva i njemu pridružene tzv. Jugoslavenske narodne armije u zajedničkoj agresiji na ustavno pravni poredak i teritorijalnu cjelokupnost Republike Hrvatske, Fred Marguš obnašajući dužnost zapovjednika voda u 2. satniji 3. bojne 130. brigade Hrvatske vojske, a Tomislav Dilber kao pripadnik istog voda pod zapovjedništvom Freda Marguša, u nakani da na području Osijeka i Čepina usmrte civile srpske narodnosti:

1-opt. Fred Marguš

a) dana 20. studenog 1991. godine oko 8,00 sati, u Ul. Maršala Tita 105 u Čepinu, prepoznavši u skupini osoba koje su stajale ispred vatrogasnog doma Vukašina i Svetozara Bulata, koji su zajedno sa svojom obitelji i drugim mještanima sela Ivanovca bježali zbog napada tzv. Jugoslavenske narodne armije na njihovo selo, u nakani da ih usmrti, iz automatske puške «Crvena zastava M-70AB2» tvorničkog broja 163917 i call. 7,62 mm, ispalio u njihovom smjeru više hitaca, nanijevši Svetozaru Bulatu strijelne ozljede glave, a Vukašinu Bulatu strijelne ozljede glave i prostrijelne ozljede ekstremiteta, pri čemu je jedan od projektila pogodio devetogodišnje dijete Slavena Bulata i nanio mu prostrijel lijeve noge, koja ozljeda je teške naravi, dok su Svetozar i Vukašin Bulat uslijed zadobivenih ozljeda preminuli,

b) u razdoblju od 21. do 25. studenog 1991. godine u Čepinu, uz prijetnju vatrenim oružjem uhitio bračni par Nedeljku i Nikolu Vico, oduzeo im i za sebe zadržao njihovo osobno vozilo «VW Golf JGLD» reg. oznake OS-969-03, doveo ih u podrumске prostorije kuće u Ul. Rade Končara 18, koju je kao bazu koristio njegov vod, gdje im je žicom vezao ruke i noge za stolice i nekoliko ih dana neprekidno tako svezane držao zaključane bez hrane i vode, tukao ih i vrijeđao, ispitivao o njihovoj navodnoj neprijateljskoj djelatnosti i posjedovanju radio-stanice, za koje vrijeme nije dozvoljavao nikome od ostalih vojnika da im pruži pomoć, pa su Nedeljka i Nikola Vico uslijed zlostavljanja i zatočenja veliku i malu nuždu vršili pod sebe, nakon čega ih je zajedno sa još jednim točno neutvrđenim pripadnikom hrvatske vojske odveo izvan Čepina u šumu Vrbik između Čepina i Ivanovca, gdje su u nakani da ih usmrte ispalili u njih više projektila iz automatskog vatrenog oružja cal. 7,62 mm i automata «Thompson» cal. 11,43 mm, nanijevši Nedeljki Vico više strijelnih rana u predjelu prsnog koša, slabina, lijevog bedra i leđa, a Nikoli Vico strijelne rane glave i prsnog koša, uslijed čega su Nedeljka i Nikola Vico odmah preminuli,

c) dana 23. studenog 1991. godine u Čepinu, oko 12,00 sati, u Ul. Ive Lole Ribara, uz prijetnju vatrenim oružjem uhitio Ljubimora Grandića, a nakon toga u Ul. zv. Mrtvačka staza i njegove rođake Stevana i Dragicu Gvozdrenović, te ih odvezao do podrumskih prostorija kuće u Ul. Rade Končara br. 18, koju je kao bazu koristio njegov vod, gdje ih je ispitivao o njihovoj navodnoj neprijateljskoj djelatnosti te od njih uzeo i zadržao za sebe točno neutvrđenu svotu novca, a u večernjim satima vezane ih odvezao osobnim vozilom izvan Čepina na polje zv. Jasenik između Beketinaca i Čepinskih Martinaca, te izveo iz vozila najprije Ljubomira Grandića i pucajući u njega iz automata «Thompson» cal. 11,43 mm nanio mu dvije prostrijelne ozljede trupa i jednu prostrijelnu ozljedu glave, a potom iz vozila izveo i bračni par Gvozdrenović, te pucajući u njih iz navedenog automata nanio Dragici Gvozdrenović dvije prostrijelne ozljede glave i jednu ustrijelnu ozljedu podlaktice, a Stevanu Gvozdrenoviću tri prostrijelne ozljede glave, uslijed čega su Ljubomir Grandić, Stevan Gvozdrenović i Dragica Gvozdrenović odmah preminuli,

d) dana 7. prosinca 1991. godine, u Osijeku, zajedno s više drugih pripadnika HV-a čiji je identitet za sada neutvrđen, po prethodnom dogovoru i međusobnoj podjeli zadataka, nakon što su prema njegovoj uputi tri uniformirane nepoznate osobe oko 16,15 sati iz kuće obitelji Prole odvele Radoslava Ratkovića pod izgovorom da ga vode na obavijesni razgovor te ga dovele u podrum kuće u Dubrovačkoj ulici br. 30, gdje su ga ispitivali, vrijeđali psujući mu majku i nazivajući ga četnikom te tukli šakama, nogama i drškom pištolja, došao i sam u navedeni podrum, zajedno s dvojicom nepoznatih i ispitivao Radoslava Ratkovića i tukao ga gumenom palicom, potom rekao navedenoj dvojici da ga pretraže i vežu, oduzevši mu pri tom sav novac i osobne dokumente, pa su Radoslavu Ratkoviću ova dvojica širokom samoljepivom trakom svezali ruke na leđima, u usta mu gurnuli zgužvani papir i preko usta nalijepili samoljepivu traku, iznijeli ga iz podruma, unijeli u osobno vozilo marke «Audi» i odvezli do obale Drave na području Tvrđe, iznijeli ga iz vozila, pri čemu su ga dvojica nepoznatih držeći ga ispod pazuha spustila stepenicama do vode, nakon čega mu je onaj koji ga je pridržavao s lijeve strane pucao iz pištolja u glavu, pogodivši ga u područje lijeve čeljusti, dok ga je istovremeno Fred Marguš s leđa nogom gurnuo u Dravu, no kako ispaljeno zrno nije oštetilo niti jedan vitalni organ, Radoslav Ratković uspio je izroniti iz vode, što su Fred Marguš i navedena dvojica s obale vidjeli te jedan od njih ponovno pucao u njega, ali ga je ispaljeno zrno pogodilo u usta i prošlo kroz čeljust na gotovo istom mjestu kao i prvo,

neoštetivši ni ovaj put niti jedan od vitalnih organa, pa je Radoslav Ratković uspio preživjeti, zadobivši prostrijelnu ranu obje donje čeljusti i jezika, koja ozljeđuje je teške naravi,

e) istog dana neposredno nakon događaja opisanog pod točkom d), nakon što su nepoznate osobe prema njegovoj uputi prethodno iz obiteljske kuće odvele dr. Milutina Kutlića, fizički ga zlostavljale, vezali mu ruke na leđa samoljepivom trakom, a istom mu takvom trakom zalijepili i usta, zajedno s istom onom dvojicom nepoznatih osoba kao u točki d), istim osobnim vozilom marke «Audi» dovezli ga također na obalu Drave na isto mjesto kod Tvrđe kao i Radoslava Ratkovića, iz vozila ga izvela ona ista dvojica nepoznatih kao i Radoslava Ratkovića i doveli ga do stepenica kojima se silazi do vode, pa je još na početku stepenica Fred Marguš ispalio u glavu dr. Milutina Kutlića jedan hitac, nakon čega su ga ona dvojica nepoznatih odvucla niz stepenice i bacila u Dravu, zadavši mu tako prostrijelnu ranu glave s oštećenjima mozga, uslijed koje je dr. Milutin Kutlić odmah preminuo,

1-opt. Fred Marguš i 2-opt. Tomislav Dilber - zajedno

f) dana 25. studenog 1991. godine oko 13,00 sati, u Čepinu, vidjevši da se iz Čepina u paravcu Osijeka kreće osobnim vozilom «VW Golf» reg. oznake OS-108-002 Savo Pavitović, krenuli za njim osobnim vozilom koje je prethodno Fred Marguš oduzeo od bračnog para Vico na način opisan pod točkom b), sustigli ga i zaustavili, uz prijetnju vatrenim oružjem prisilili da sjedne na stražnje sjedalo svog vozila, odvezli ga na polje između Čepina i Ivanovca te izveli iz vozila, pa je potom Fred Marguš dao Tomislavu Dilberu svoj automat «Thompson» cal. 11,43 mm i naredio mu da puca u Savu Pavitovića, što je Tomislav Dilber učinio ispalivši u njega više hitaca, zadavši mu tri strijelne rane trbuha i grudnog koša, uslijed kojih je Savo Pavitović odmah preminuo, nakon čega je Fred Marguš njegovo osobno vozilo uzeo i zadržao za sebe,

dakle, 1-opt. Fred Marguš kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, protuzakonito zatvarao, mučio, nečovječno postupao i ubijao civilne stanovnike, te naredio da se civilni stanovnik ubije i pljačkao imovinu stanovništva, a 2-opt. Tomislav Dilber kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubio civilnog stanovnika,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom - ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisan i kažnjiv po članku 120. stavku 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

STOGA PREDLAŽEM:

1) da se pred Županijskim sudom u Osijeku kao stvarno i mjesno nadležnim zakaže i održi glavna rasprava,

2) da se na glavnu raspravu iz pritvora privedu i ispituju okrivljenici Fred Marguš (288, 289, 295, 296, 331-332, 637, 638, 859) i Tomislav Dilber (640, 641), da se pozovu i kao svjedoci ispituju oštećenici Radoslav Ratković (27-32, 70-75, 363-364), Anka Grandić (691, 692), Vera Pavitović (694, 695), Ljiljana Vico (894), Marija, Darinka i Slaven Bulat (913-

917), Erika Kutlić (945, 946), Radmila Obradović (djevojački Gvozdrenović) iz Petrovaradina, Tome Maretića 50 (SiCG), te Jasna Farac (djevojački Bulat) iz Osijeka, Vijenac Gorana Zobundžije 7b pozovu i kao svjedoci ispituju Marija Prole (50,51, 935, 936), Oto Lučinger (451-453, 687, 688), Goran Ključar (454, 455, 689, 690), Milan Pandurević (693), Petra Mijatović (696), Radmila Vukčević (697), Vljako Stojnović (698), Vlatko Ernješ (700, 701), Mato Gedžić (702, 703), Krsto Klarić (704, 705), Antun Burek – mlađi (887, 888), Ivica Janković (889, 890), Branko Savić (891), Adolf Moher (892), Zdenko Šimunović (893), Dražen Pandl (895, 896), Zlatko Ernješ (897, 898), Snježana Ernješ (899), Rudolf Baranjac (900), Rudi Lovreković (901), Ivica Bodružić (902, 903), Krunoslav Hefer (912), Antun Burek – stariji (918), Ivan Bognar (919), Jozo Žnidarec (921), dr. Josip Hanzer (937, 938), Željko Amšlinger (939, 940), Tanja Pandl (941, 942), Ivan Stjepanović (957, 958), Božidar Medar (986, 987), te Sreto Sekulić iz Bačkog Monoštora, Dolska 11, (SiCG)

3) da se na glavnu raspravu pozovu i ispituju vještak za psihijatrijska vještačenja prof.dr.sc. Pavo Filaković (718-726), specijalist sudske medicine Boris Dumenčić dr.med. (968-977), te kriminalistički vještak za balistiku Centra za kriminalistička vještačenja «Ivan Vučetić» iz Zagreba Damir Čatipović, dipl.ing.,

4) da se na glavnoj raspravi u dokaznom postupku pročitaju i pregledaju: zapisnici Odjela patologije Kliničke bolnice Osijek o obavljenim obdukcijama mrtvih tijela dr. Milutina Kutlića broj 810/91 (62-65), NN osobe broj 806/91 (301-316), Dragice Gvozdrenović broj 21/92 (412-415), Ljubomira Grandića broj 22/92 (416-419), Stevana Gvozdrenovića broj 23/92 (420-425), Save Pavitovića broj 25/92 (426-429), Nedeljke Vico broj 816/91 (752-756), Nikole Vico broj 815/91 (758-765), Svetozara Bulata broj 733/91 (825-830), te Vukašina Bulata broj 740/91 (832-838), pročitaju zapisnici o očevidu broj Ku-125/92 (52-53), broj Ku-130/92 (387-388), Ku-339/92 (407-408), Ku-927/91 (750-751), te Ku-934/91 (822-824), izvrši uvid u fotodokumentaciju sačinjenu prilikom obavljanja očevida i obdukcija mrtvih tijela broj OU-2086/91 (56-61), UU-88/92 (389-396), te UU-92/92 (430-433), fotodokumentaciju obavljenih radnji prepoznavanja osoba koju su izvršili Marija Prole (41-49, 325-330), te Radoslav Ratković (221-227, 376-381), popis i zbirku fotografija (1-227), pročitaju sudsko-medicinski nalaz i mišljenje (968-977), nalaz i mišljenje vještaka psihijatra (718-726) te izvrši uvid u zapisnike i fotodokumentaciju o provedenom balističkom vještačenju Centra za krim. vještačenja «Ivan Vučetić» iz Zagreba od 31.ožujka 2003.godine (307-309, 317-324), i 18.listopada 1993. (842-847), te pročitaj dopis navedenog Centra za krim.vještačenja sa priložima od 14.ožujka 2006.godine (1006-1035), zapisnici o prepoznavanju osoba koje su izvršili Marija Prole (39-40), te Radoslav Ratković (366-368), službena zabilješka o utvrđivanju elemenata za identifikaciju oštećenika (66, 67, 398-400, 404, 411, 767-771), preslika izdatnice od 12.svibnja 1992.godine (403), izvješće o uhićenju, dovođenju i zadržavanju okr. Freda Marguša (8,9, 292, 294, 297-299) i okr. Tomislava Dilbera (623-628), medicinska dokumentacija na ime ošt. Radoslava Ratkovića (15-26), dopis II Zbornog područja oružanih snaga RH Đakovo (68, 69), članak iz «Slobodnog tjednika» od 12.veljače 1992.godine (76-77), posebno izvješće PU osječko-baranjske, Sektora krim.policije od 2.prosinca 2005.godine (747), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 512325 (840) i 590757 (841), službene zabilješke PU osječko-baranjske o podnijetim kaznenim i prekršajnim prijavama protiv okr. Freda Marguša (290, 291) i okr. Tomislava Dilbera (617, 618), izvadak iz kaznene i prekršajne evidencije na ime okr. Freda Marguša (357, 361), rješenja o određivanju i produljenju pritvora za okr. Freda Marguša (336-338, 373-375, 864-865, 1002-1005) i okr. Tomislava Dilbera (648-649, 709-710, 906-907, 1002-1005), te potvrda o visini dohotka na ime okr. Freda Marguša (360),

5) da se radi kompletiranja dokazne dokumentacije pribavi i pročita spis toga suda broj K-4/97

6) da se protiv okrivljenika Freda Marguša i Tomislava Dilbera produlji pritvor po osnovi iz čl. 102. st. 1. t. 4. Zakona o kaznenom postupku.

O b r a z l o ž e n j e:

Dana 20. studenog 1991. godine u jutarnjim satima u Čepinu lišeni su života mještani Ivanovca Svetozar Bulat i njegov sin Vukašin Bulat, u vezi čega je Policijska uprava Osijek istog dana sačinila zapisnik o uviđaju. Nešto kasnije, dana 8. prosinca 1991. godine u Osijeku na rijeci Dravi uz desnu obalu u neposrednoj blizini restorana «Bastion» pronađena su dva nepoznata mrtva tijela muških osoba, za koje je kasnije izvršenom obdukcijom utvrđeno da se ne radi o utopljenicima već da su te osobe usmrćene hitcima iz vatrenog oružja. Naknadno, provedenom identifikacijom utvrđeno je da se radi o dr. Milutinu Kutliću iz Osijeka, dok za drugu osobu identitet nije utvrđen. Nakon tri dana, 11. prosinca 1991. godine u šumi Vrbik između Ivanovca i Čepina pronađena su mrtva tijela jednog muškarca i jedne žene, za koje je provedenom obdukcijom također potvrđeno da su lišeni života i ustrijeljeni vatrenim oružjem, te da se radi o bračnom paru Nedeljki i Nikoli Vico iz Čepina. Početkom mjeseca siječnja 1992. godine, točnije 9. siječnja u polju Jasenik u blizini Čepina između sela Beketinci i Čepinski Martinci pronađena su tri leša i to dvije nepoznate muške osobe i jedne nepoznate ženske osobe. Provedenom obdukcijom ponovno je utvrđeno da su sve tri osobe usmrćene iz vatrenog oružja, da se leševi u polju nalaze najmanje mjesec dana, a kao žrtve identificirani su bračni par Dragica i Stevan Gvozdrenović iz Čepina, te njihov rođak Ljubomir Grandić iz Osijeka. Nakon samo dva dana, u polju između Čepina i Ivanovca pronađen je leš Save Pavitovića iz Osijeka, koji je prevežen na Odjel za patologiju KB Osijek, gdje je utvrđeno da je i on lišen života hitcima iz vatrenog oružja.

Nakon obnavljanja i intenziviranja kriminalističke obrade Policijska uprava osječko-baranjska podnijela je nekoliko posebnih izvješća sa brojnim priložima, iz kojih su proistekli osnovi sumnje da bi za sva navedena ubojstva mogao biti odgovoran Fred Marguš, a za ubojstvo Save Pavitovića zajedno s njim i Tomislav Dilber.

Obzirom na činjenicu da su navedena ubojstva počinjena za vrijeme trajanja oružanog sukoba, da su Fred Marguš i Tomislav Dilber u to vrijeme bili pripadnici Hrvatske vojske, da su sve žrtve civilne osobe, te imajući u vidu odredbe ženevskih konvencija o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, protiv oba okrivljenika je provedena istraga zbog osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH, bliže opisanog u izreci ove optužnice.

Tijekom predkaznenog postupka u nazočnosti izabranog branitelja Fred Marguš nije želio davati nikakav iskaz i branio se šutnjom. Tijekom istrage okr. Fred Marguš pozvan je na iznošenje svoje obrane u tri navrata, povodom zahtjeva za provođenje istrage u kojem se teretio za ubojstvo dr. Milutina Kutlića i pokušaj ubojstva Radoslava Ratkovića, kojom prilikom je u cijelosti poricao izvršenje tih djela, navodeći da te oštećenike uopće ne poznaje

нити ih je ikada vidio, te da u navedeno vrijeme uopće nije bio na mjestu izvršenja kaznenog djela koje mu se stavlja na teret. Nakon proširenja istrage kojim mu je na teret stavljeno lišavanje života Stevana i Dragice Gvozdrenović, Ljubomira Grandića i Save Pavitovića izjavio je samo da poriče izvršenje tih kaznenih djela a na daljnja pitanja nije želio odgovarati. Dana 19. prosinca 2005. godine nakon što mu je rješenjem o novom proširenju istrage na teret stavljeno i ubojstvo Svetozara i Vukašina Bulata, kojom prilikom je ranjeno i dijete Slaven Bulat, te ubojstvo bračnog para Vico iz Čepina, okr. Fred Marguš u svojoj obrani kratko je iznio samo da poriče izvršenje kaznenih djela koja mu se stavljaju na teret, a da je u vezi počinjenja djela na štetu nabrojanih osoba u odnosu na njega primijenjen Zakon o oprost.

Okrivljenik Tomislav Dilber, tijekom istrage koristio je svoje zakonsko pravo da ne iskazuje.

Radi utvrđivanja odlučnih i važnih činjenica u istrazi su ispitani brojni svjedoci koji su imali izravna ili neizravna saznanja o samim događajima, a također su prikupljeni raspoloživi tzv. materijalni dokazi, kojima je u korelaciji sa tzv. personalnim dokazima utvrđeno takvo činjenično stanje koje poricanje okr. Freda Marguša čini nevjerodostojnim i neuvjerljivim, budući je to poricanje u suprotnosti s činjenicama koje su tijekom istrage utvrđene.

Obrana okrivljenika, točnije okr. Freda Marguša očigledno je usmjerena isključivo izbjegavanju kaznene odgovornosti. Budući da je u izreci optužnice optuženicima (Fredu Margušu) stavljen na teret učin kaznenog djela ratnog zločina koji se sastoji od više radnji izvršenja, koje su u činjeničnom opisu razvrstane u točke a) – f), to se u nastavku radi preglednosti navode dokazi grupirani po istom principu, koji se u cjelini ili pretežito sadržajno odnose na događaj opisan pod tom točkom.

a) ubojstvo Svetozara i Vukašina Bulata

Tijekom istrage o ovom događaju svjedočili su ošt. **Slaven Bulat** (sin i unuk ubijenih), **Darinka Bulat** (supruga i majka ubijenih), **Marija Bulat** (supruga i snaha ubijenih), te svjedoci **Antun Burek** – stariji, **Ivan Bognar**, **Jozo Znidarec** i **Krunoslav Hefer**.

Oštećenik **Slaven Bulat** naveo je da je u to vrijeme 1991. godine imao samo 9. godina tako da su mu sjećanja o događajima iz toga doba vrlo površna i blijeda. Sjeća se dana kada su ubijeni njegov otac Vukašin Bulat i djed Svetozar Bulat. Sjeća se da je cijela njegova obitelj dana 20. studenog 1991. godine pobjegla iz Ivanovca jer je toga dana padao Antunovac. On, majka i brat su iz Ivanovca došli u Čepin traktorom za koji je bila prikačena traktorska prikolica, a taj traktor se zaustavio ispred vatrogasnog doma u Čepinu. Njegov otac i djed su već bili pred vatrogasnim domom u Čepinu kada je na to mjesto došao crveni «Golf» i netko iz tog «Golfa» počeo je pucati po njegovom ocu i djedu koji su pali na tlo. On se u tom trenutku nalazio na traktorskoj prikolici, te je sišao sa te prikolice i dotrčao do mjesta na kojem su ležali otac i djed. «Golf» je već bio otišao s tog mjesta, ali dok se on nalazio pored oca, taj isti automobil se ponovno vratio i iz tog vozila je jedna osoba ponovno zapucala u njihovom smjeru i tom prilikom je i on pogođen u potkoljenicu lijeve noge. Od drugih detalja sjeća se samo toga da je osoba koja je pucala bila pročelava.

Oštećenica **Darinka Bulat** izjavila je da su toga dana u jutarnjim satima bježali iz Ivanovca u pravcu Čepina budući da je bio jak napad na mjesto Antunovac, a ona je u Čepin pred vatrogasni dom stigla automobilom «Renault 4» zajedno sa sinom Vukašinom i suprugom Svetozarom. Nakon što su izašli iz vozila i dok su bili na kolnom ulazu vatrogasnog

doma, na cesti se zaustavilo jedno vozilo točno u visini mjesta gdje su se njih troje nalazili, nakon čega je na tom vozilu spušteno staklo, te je jedna osoba kroz prozor isturila pušku na što je ona uplašena upitala «Nećeš valjda pucati», međutim ta osoba je iz puške prvo ispalila metak u pravcu njezinog muža koji ga je pogodio u glavu, a odmah potom je ispalio metak i u njezinog sina koji je pogođen također pao na tlo. Bila je uplašena i zbunjena, a sjeća se da je ta osoba koja je pucala bila obučena u vojnu maskirnu odoru. Istog dana, od drugih osoba saznala je da je njenog supruga i sina ubio Fred Marguš, kojega je kasnije vidjela u Ivanovcu jer je on bio oženjen iz tog sela. Navodi da se ne može sjetiti da li je ta osoba još pucala, ali tom prilikom je pogođen i njezin unuk Slaven.

Oštećenica **Marija Bulat** na isti način opisuje dolazak iz Ivanovca u Čepin, pri čemu navodi da je sa traktorske prikolice na kojoj se nalazila uočila jedan «Golf» crvene boje ili boje trule višnje u kojoj su bile tri njoj nepoznate muške osobe obučene u vojničke odore. Taj «Golf» se zaustavio pored mjesta na kojem su stajali njezin suprug i svekar, te je netko iz tog automobila zapucao najprije prema njezinom svezku Svetozaru Bulatu. Odmah je iskočila iz prikolice i krenula u tom pravcu, ali dok se kretala prema njima ponovno je ista osoba zapucala iz «Golfa» i pogodila njenog muža koji je također pao. Nakon što su pogođeni njezin svekar i suprug, crveni «Golf» se udaljio s mjesta događaja, a dok je ona pokušavala pomoći suprugu taj automobil se ponovno pojavio iz istog smjera iz pravca Osječke ulice, a kako ona nije tog trenutka bila svjesna da se radi o istom vozilu, pomislila je da će osobe iz tog automobila pomoći njezinom suprugu, međutim suprug ju je upozorio da je to isto vozilo iz koga je pucano na njega, te joj je rekao da se sagne, nakon čega je doista iz tog vozila netko ponovno zapucao te je tom prilikom pogođen njen sin Slaven.

Svjedok **Antun Burek** u vezi navedenog događaja izjavio je da je u to vrijeme stanovao u kući koja se nalazila oko 100 metara udaljena od Vatrogasnog doma u Čepinu, te je tog jutra uočio jedno osobno vozilo žute boje i jedno vozilo marke «Golf» boje «trule višnje» koje je bilo zaustavljeno na cesti ispred vatrogasnog doma. U blizini tog mjesta vidio je i jedan traktor sa izbjeglicama iz Ivanovca, pa kako je u jednom trenutku čuo prasak, prokomentirao je sa svojim susjedom Bognarom koji je tom prilikom bio s njim kako te izbjeglice nisu stradale od granata u Ivanovcu a mogli bi stradati u Čepinu. Međutim, susjed Bognar mu je rekao da to nije nikakva granata, nego je iz «Golfa» boje «trule višnje» izašla jedna osoba i pucala u ljude koji su se nalazili pored automobila žute boje.

Ispitan tijekom istrage **Ivan Bognar** potvrdio je da je kritičnog jutra bio u društvu sa svojim susjedom Antunom Burekom ispred njegove kuće koja je udaljena oko 100 metara od vatrogasnog doma. U jednom trenutku se začuo prasak, a odmah potom i zapomaganje neke žene, koja je ponavljala «joj, joj, ubi mi muža». Na osnovu toga je on zaključio da se ne radi o granati nego pucnjevima iz vatrenog oružja. Nije vidio tko je pucao i u koga, budući mu je pogled zaklanjala živica, ali je uspio vidjeti jednu nepoznatu mušku osobu kako ulazi u automobil marke «Golf» koji je bio parkiran uz cestu točno u visini ulaza u vatrogasni dom, a taj automobil se odmah udaljio sa mjesta događaja.

Svjedok **Josip Žnidarec** izjavio je da je toga dana bio vrlo jak topnički napad na mjesto Ivanovac u kojem živi, te su mještani Ivanovca odlučili izaći iz mjesta i doći do Čepina. On je upravljao traktorom za koji je bila prikačena prikolica u kojoj se nalazio veći broj izbjeglica. Među tim izbjeglicama bila je i Marija Bulat, supruga Vukašina Bulata kojeg inače dobro poznaje. Nije vidio na koji način su stradali Svetozar i Vukašin Bulat, a sjeća se da je vidio Vukašina Bulata ispred vatrogasnog doma.

Ispitan tijekom istrage **Krunoslav Hefer** iznio je da poznaje Svetozara i Vukašina Bulata jer su oni živjeli u Ivanovcu odakle je i njegova supruga. U vrijeme njihovog stradavanja je bio sa svojim vodom na terenu, te nema neposrednih saznanja o samom događaju već samo posrednih, jer su mu drugi pričali što se dogodilo. Čuo je da su oni zajedno sa drugim stanovnicima Ivanovca bježali iz svog mjesta u Čepin i da ih je u Čepinu navodno ubio Fred Marguš. Navodi da je Fred Marguš bio zuapovjednik njegovog voda, da je u to vrijeme njegov vod bio u Laslovu, ali da Fred Marguš tom prilikom nije bio na terenu u Laslovu.

Istog dana na mjestu događaja djelatnici Policijske uprave Osijek obavili su očevid, kojom prilikom je tijekom očevida pronađena jedna čahura call. 7,62 mm, koja je izuzeta radi vještačenja.

Tijekom provođenja kriminalističke obrade u prosincu 1991. godine od Freda Marguša je između ostalog naoružanja oduzeta i jedna automatska puška call. 7,62 mm «Crvena zastava M-7AB2» tvorničkog broja 163917, što je vidljivo iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 512325.

Naknadno provedenim balističkim vještačenjem u Centru za kriminalistička vještačenja dana 18. listopada 1993. godine utvrđeno je da je čahura metka call. 7,62 mm ispaljena upravo iz navedene automatske puške koja je izuzeta od Freda Marguša.

Narednog dana, 21. studenog 1991. godine izvršena je obdukcija mrtvih tijela Svetozara i Vukašina Bulata, a iz zapisnika o provedenoj sekciji utvrđeno je da je uzrok smrti Svetozara Bulata traumatska destrukcija velikog mozga, a Vukašina Bulata strijelne ozljede glave, te da su navedene ozljede nanijete ispaljivanjem projektila iz ručnog vatrenog oružja. Navedeni nalazi dodatno su potvrđeni provedenim sudsko-medicinskim vještačenjem tijekom istrage, u kojem se navodi da su imenovani umrli nasilnom smrću uslijed strijelnih ozljeda glave.

b) – ubojstvo Nedeljke i Nikole Vico

Na okolnosti u vezi lišavanja slobode, zatočenja i kasnijeg nestanka bračnog para Vico tijekom istrage saslušana je njihova kćer **Ljiljana Vico**, a također su o svojim saznanjima u vezi tog događaja iskazivali svjedoci **Vlatko Ernješ, Antun Burek – mlađi, Ivica Janković, Branko Savić, Adolf Moher, Zdenko Šimunović, Dražen Pandl, Zlatko i Snježana Ernješ, Rudolf Baranjec, Rudi Lovreković, Ivan Bodružić, Krunoslav Hefer, Tanja Pandl i Božidar Medar**, za koje je zajedničko to da su svi odreda bili u sastavu voda kojim je zapovjedao Fred Marguš.

Oštećenica **Ljiljana Vico**, u svom iskazu navela je da nema neposrednih saznanja o stradavanju svojih roditelja Nedeljke i Nikole Vico budući da je Čepin napustila u ljeto 1990. godine kada je otišla u Novi Sad. Posljednji njen kontakt s roditeljima bio je putem telefona 21. studenog 1991. godine i tom prilikom ona ih je pozvala da što prije dođu k njoj u Novi Sad budući da su joj roditelji bili vidno uplašeni i uznemireni zbog postojećih ratnih okolnosti, a i sama je putem telefona čula kako odzvanjaju granate. Otac joj je rekao da će pokušati izaći iz Čepina, a istu večer jedan obiteljski prijatelj ih Sarajeva joj je posredno javio da njezini roditelji toga dana nisu uspjeli izaći iz Čepina i da će pokušati to učiniti slijedeći dan. Nakon prekida telefonskih veza, obzirom na različite informacije koje su do njih

dolazile, prijavila je nestanak svojih roditelja Međunarodnom crvenom križu, te je od crvenog križa nakon izvjesnog vremena i dobila informaciju da su njeni roditelji lišeni života i sahranjeni. Između ostalog Ljiljana Vico je navela da su njezini roditelji bili dobro situirani te da su posjedovali osobno vozilo marke «Golf» bijele boje reg. oznake OS-964-03.

Svi naprijed navedeni pripadnici voda pod zapovjedništvo Freda Marguša suglasno su izjavili da je taj vod bio u sastavu 2. satnije 3. bojne, 130. brigade Hrvatske vojske, te da je njihov vod bio smješten u privatnoj kući vlasništvo Nikole Vukovića, Srbina koji je ranije napustio Čepin. Izuzev Snježane Ernješ, Tanje Pandl i Rudolfa Baranjeca ostali pripadnici voda suglasno su iskazali da su u razdoblju od 18. do 22/23. studenog bili na terenu u Laslovu, da su tom prilikom ostali u okruženju, te da su se tijekom noći 22/23. studenog uslijed žestokih napada agresora povlačili od Laslova prema Čepinu, te da je odmah po tom Laslovo okupirano. Iz iskaza ovih svjedoka utvrđeno je da njihov zapovjednik Fred Marguš tom prilikom nije bio s njima na terenu budući da se potukao sa zapovjednikom jedne desetine, a prema iskazu Branka Savića tom prilikom cijeli vod nije pristajao da Fred Marguš s njima ide na teren u Laslovo.

Svjedok **Ivan Bodružić** iskazao je da je bio pripadnik 1. voda 2. satnije, 3. bojne, 130. brigade Hrvatske vojske i da je tim vodom zapovjedao Fred Marguš. Noću 22/23. studenog vratio se sa terena u Laslovu zajedno sa drugim pripadnicima voda i samo na kratko je navratio u kuću vlasništvo Nikole Vukovića kako bi ostavio naoružanje, a nakon toga je otišao svojoj kući kako bi se presvukao i odmorio. Istog dana u poslijepodnevnim satima ponovno je došao u kuću u kojoj je bio smješten njegov vod, te je od Tanje Pandl i Snježane Erneš čuo da se u podrumu kuće nalaze nekakvi četnici pa je otišao vidjeti o kome se radi. U podrumu je zatekao njemu poznate Nedeljku i Nikolu Vico iz Čepina. U trenutku kada je on ušao u podrum Nikola Vico je bio vezan za stolicu užetom sa rukama iza leđa, a njegova supruga tada nije bila vezana. Uočio je da je Nikola Vico obavljao nuždu «pod sebe», te je zatražio od Tanje Pandl i Snježane Ernješ da tog čovjeka odvežu i da mu omoguće da se okupa jer je cijela prostorija zaudarala. Na zamolbu Nedeljke Vico otišao je do njihove kuće i donio im neke ljekove koje je ona zatražila, a tom prilikom je vidio da je u kuću netko već ulazio jer je staklo na ulaznim vratima bilo razbijeno, u kući su stvari bile razbacane po podu, nedostajao je televizor, uočio je na podu otvorene nekakve kutijice koje su mu izgledale kao kutijice u kojima se čuva nakit, te mu je sve izgledalo kao pljačka. Nakon što je ponovo došao u prostoriju gdje su se nalazili Nedeljka i Nikola Vico, tu ga je zatekao pokojni Tomislav Batrnek, također pripadnik voda, koji je počeo vikati na njega zbog toga što je odvezao Nikolu Vico, tvrdeći da je to četnik i pri tome uperio u njega pušku. Nakon ovoga se uplašio i više se nije usudio pomagati zatočenicima. Nakon nekoliko dana ponovno je došao u kuću u kojoj više nije bilo bračnog para Vico, a nije mu poznato kakva je bila njihova daljnja sudbina. Također navodi da je po povratku sa terena iz Laslova uočio pred kućom jedan plavi i jedan bijeli «Golf».

Svjedok **Krunoslav Hefer** također pripadnik istog voda potvrdio je da je nakon povratka voda sa terena u Laslovu dolaskom u kuću Nikole Vukovića u kojoj je bio smješten njihov vod u podrumu te kuće vidio bračni par Nedeljku i Nikolu Vico koje poznaje od ranije. Sjeća se da su oboje bili vezani za stolice, a nije mu poznato tko ih je tamo doveo i što se s njima dalje događalo.

Ispitana tijekom istrage **Tanja Pandl** izjavila je da je 6. studenog 1991. godine postala pripadnica 130. brigade Hrvatske vojske te je bila u vodu kojim je zapovjedao Fred Marguš. Sjeća se da je u mjesecu studenom njen vod otišao na teren u Laslovo ali sa njima nije otišao

zapovjednik Fred Marguš. Osim Marguša i nje od pripadnika voda u kući je ostala i Snježana Ernješ. Dok se vod nalazio u Laslovu Fred Marguš joj je rekao da je u podrumu kuće doveo jedan bračni par i zapovjedio joj da ih ne smije odvezati niti im na bilo koji način pomoći. Nakon što je Marguš otišao sišla je u podrum i vidjela je te ljude te uočila da su oboje bili vezani za stolice na način što su im ruke bile vezane iza leđa i naslona nekakvom špagom. Žena je plakala i pitala što će biti s njima, a ona je toj ženi pomogla tako što ju je odvezala i pustila je u toalet, ali kako se bojala Freda Marguša morala ju je ponovno vezati za stolicu. Nakon što se vod vratio s terena u Laslovu sjeća se da su neki od pripadnika voda pitali Freda Marguša šta ti ljudi rade u podrumu, a također je vidjela da Fred Marguš zajedno sa dvojicom pripadnika voda Frajtagom i Batrnekon tuku čovjeka koji je bio zatvoren u podrumu. Prilikom dovođenja tih ljudi uočila je u dvorištu jedan automobil pun stvari, a ti ljudi iz podruma su joj rekli da je to njihov automobil i da su njime krenuli kod kćerke, a da ih je Fred Marguš putem zaustavio i prisilno doveo u kuću u kojoj je smješten njihov vod. Navodi da je sutradan u prijepodnevnim satima ponovno došla u sjedište voda ali tih ljudi tamo više nije bilo.

Svjedok **Božidar Medar** navodi da je nakon agresije na Republiku Hrvatsku odmah kao dragovoljac stupio u obranu Republike Hrvatske, te da je u kritično vrijeme bio pripadnik 130. brigade Hrvatske vojske. Obzirom da već 30 godina živi u Rovinju, ne može se sjetiti svih ostalih pripadnika postrojbe u kojoj se nalazio, ali se sjeća Freda Marguša za kojeg zna da je u isto vrijeme bio pripadnik 130. brigade i da je bio nekakav zapovjednik, ali da ga on na bojištu baš nije viđao. Budući da je rođen 25. studenog, sjeća se da je nakon povratka iz Laslova 23. studenog 1991. godine došao u Čepin oko 5,00 sati izjutra te je došao u prostoriju u kojoj je bio smješten njegov vod, a u toj prostoriji je zatekao dvije starije osobe i jednog muškarca i jednu ženu koji su bili vezani za stolice. U tu prostoriju je u više navrata ulazio Fred i stalno nešto ispitivao te ljude, a njemu i drugima je zabranio da im pomažu. Te osobe koje je zatekao su zaudarale, i vidio je po njihovoj odjeći da su vjerojatno mokrili ispod sebe. Ženska osoba je u više navrata plakala, kukala i molila Freda da ih pusti, da oni ništa nisu krivi, ali ih Fred nije puštao. Negdje pred svitanje u sobu su ušli Fred Marguš i dva mladića koji su odvezali ovo dvoje ljudi i svi zajedno su izašli van, a nakon kratkog vremena je čuo od drugih koji su bili s njim u istoj postrojbi da su Fred i ona dva mladića zatočene osobe odveli i negdje ih ubili.

Svjedok **Antun Burek**, koji je također bio pripadnik voda pod zapovjedništvom Freda Marguša izjavio je da je u kući Nikole Vukovića u kojoj je bio smješten njihov vod pronašao ispod kreveta jednu automatsku pušku marke «Thompson» i kutiju sa 50 komada streljiva i da tu pušku nitko nije dužio, a da se ona stalno nalazila u kući u kojoj je bio smješten vod. O toj pušci iskazivala je i Tanja Pandl, koja je između ostalog navela da je upravo tih dana Fred Marguš sa sobom nosio jednu pušku koju je smjestio u krevet ispod madraca u dnevnom boravku i rekla joj da tu pušku ni slučajno ne smije dirati. Kasnije joj je njezin bivši suprug Dražen Pandl rekao da je Fred u krevet stavio pušku marke «Thompson» i pokazao joj streljiva te puške, a zapamtila je da se radi o kratkim malo debljim zrnima.

Iz zapisnika o očevidu koji je sačinjen povodom pronalaska mrtvih tijela Nedeljke i Nikole Vico (Ku-927/91), utvrđeno je da je na mjestu gdje su ležala njihova mrtva tijela između ostalog pronađeno i jedno zrno metka call. 7,62 mm, te 11 čahura istog kalibra. Iz službene zabilješke sačinjene tijekom prisustva obdukciji (list 767 spisa), vidljivo je da je prilikom pregleda garderobe Nedeljke Vico u njezinoj odjeći pronađeno jedno zrno većeg neutvrđenog kalibra, za koje je kasnije tijekom balističkog vještačenja potvrđeno da se radi o zrnu metka kalibra 11,43 mm (list 843 spisa).

Iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta br. 512325 utvrđeno je da je od Freda Marguša 17. prosinca 1991. godine oduzet jedan automat marke «Thompson» tvorničkog broja 356944, koji koristi streljivo upravo tog kalibra.

Provedenom obdukcijom i sudsko-medicinskim vještačenjem utvrđeno je da je uzrok smrti Nikole Vico prostrijelna rana glave i grudnog koša, a da su uzrok smrti Nedeljke Vico višestruke strijelne rane (7) grudnog koša i leđa. Sve opisane ozljede karakteristične su za djelovanje projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja.

c) – ubojstvo Stevana i Dragice Gvozdenović i Ljubomira Grandića

Tijekom istrage svoja saznanja o okolnostima stradavanja bračnog para Gvozdenović i Ljubomira Grandića iznio je svjedok **Oto Lučinger**, koji je naveo da je u to vrijeme bio pripadnik 130. brigade Hrvatske vojske, te da je bio raspoređen na mjesto «ćate» u 2. satniji u okviru koje se nalazio i vod kojim je zapovijedao Fred Marguš. U sklopu svojih zaduženja je raznosio hranu po kućama u koje su bili smješteni vodovi, pa je tako često dolazio i u «Bazu» voda kojim je zapovijedao Fred Marguš. Jednom prilikom je Fred Marguš zatražio od njega da idu provjeriti neku kuću, a sjeća se da je tom prilikom tražio nekog po imenu Stevo. Kako im je neka starija žena iz te kuće rekla da su osobe koje traži otišle na kolodvor, zajedno s njim je vozilom došao do autobusnog stajališta kod groblja u Čepinu, gdje su pronašli jednog muškarca koji je stajao na autobusnom stajalištu, a odmah u blizini njih i jedan stariji bračni par koji je Fred tražio. Zaključio je da je ovaj drugi muškarac rođak to bračnog para, a svima njima je Marguš rekao da moraju poći s njima na razgovor u bazu njihovog voda. Privedenim osobama su ruke bile svezane na leđima, Fred ih je ispitivao, a tom ispitivanju se pridružio i pokojni Tomislav Batrnek. Iz razgovora koji se između njih vodio zaključio je da Fred poznaje Stevu Gvozdenovića i njegovu ženu, a i ovog rođaka, a čuo je da i oni njega oslovljavaju imenom Fred. Ne sjeća se da li su tu istu večer ili slijedećeg dana on, Frajtag Zlatko i Fred Marguš ove tri osobe smjestili u vozilo kojim je upravljao Fred Marguš, te su svi zajedno krenuli u smjeru Đakova, nakon čega su sa glavne ceste skrenuli prema Beketincima, a nakon toga u polje koje je bilo obraslo grmljem i šikarom. Na tom mjestu Fred Marguš je zaustavio vozilo i iz njega najprije izveo ovog rođaka od Gvozdenovića, i uputio se prema šikari, gdje ga dalje više nisu mogli vidjeti budući je već u to vrijeme bio mrak. Nakon kratkog vremena začuo se kratki rafal, a također je dobro čuo kako Fred Marguš viče «bježi, on, bježi», tako da su oni trebali shvatiti kao da taj čovjek njemu pokušava pobjeći. Odmah potom Fred se vratio i iz vozila izvukao bračni par Gvozdenović i vodio ih sa sobom u istom smjeru gdje je odveo i njihovog rođaka. Ovi ljudi su putem zapomagali i molili Freda da ih pusti, nakon čega su se začula dva kratka rafala, te se Fred ubrzo vratio i sjeo u automobil. On i Zlatko Frajtag su bili u šoku i uplašeni, te se nisu smjeli usprotiviti Margušu jer su se bojali da i njih ne likvidira.

O ovom događaju iskazivala je i **Tanja Pandl**, koja je između ostalog navela da je u vrijeme dok su se u podrumu kuće Nikole Vukovića nalazili zatočeni jedan muškarac i žena (Nikola i Nedeljka Vico), u tu istu kuću u prostorije dnevnog boravka Fred Marguš doveo jedan stariji bračni par, a nije sigurna da je u toj prostoriji bila još jedna osoba. Čula je kako Fred Marguš na njih galami i puta ih u smislu gdje su nešto ostavili i sakrili, ali ona nije znala o čemu se radi. Te ljude je Fred Marguš u kuću u kojoj je smješten njihov vod doveo nešto iza podneva, a u kući ih je zadržao samo sat ili dva. Obzirom da joj Fred nije dozvolio da bude u

toj prostoriji u kojoj je on ispitivao ove ljude, čula je kako se otvaraju i zatvaraju izlazna vrata kuće, te kako u kući više nisu bili ni ti ljudi ni Fred Marguš, zaključuje da ih je on nekuda odveo. Za vrijeme dok je trajalo to ispitivanje na stolu je vidjela tri putovnice, a osim toga još i neke papire i novac. Kasnije iz razgovora s bivšim suprugom Draženom Pandl saznala je da je tu navodno bio neki novac u koferu i da je taj novac uzeo Fred Marguš za sebe. Potvrđuje da je nekoliko dana iza ovog događaja Fred Marguš njoj nudio novac ne govoreći joj pri tome o kojem se i čijem novcu radi niti o kojoj sumi, već ju je samo pitao da li joj treba novaca. Ne može se točno sjetiti opisa muškarca i žene koje je vidjela u dnevnom boravku, ali se sjeća da su oboje bili tamnoputi i misli da je muškarac imao brkove.

Saslušana tijekom istrage **Radmila Vukčević** je iskazala da sa svojom obitelji živi u Čepinu i da je poznavala bračni par Dragicu i Stevana Gvozdenović. Posljedni put Dragicu Gvozdenović je vidjela 23. studenog 1991. godine, zna da je toga dana bila subota, a toga dana se ona tijekom prijepodneva zajedno sa svojom djecom i zaovom spremala napustiti Čepin i otići u Bosnu. Negdje oko 11,30 sati je došla Dragica Gvozdenović i pitala je da li bi se i ona mogla povesti s njom, ali joj je rekla da ju nema gdje smjestiti budući da putuje njih šestero jednim vozilom, a nakon toga susreta je otputovala iz Čepina u Bosnu, a u Čepin se vratila 9. siječnja 1992. godine. Nakon ovog susreta Dragicu Gvozdenović više nije vidjela.

Prema podacima sadržanim u zapisniku o očevidu br. Ku-130/92 od 10. siječnja 1992. godine na mjestu pronalaska mrtvih tijela Dragice Gvozdenović, Stevana Gvozdenovića i Ljubomira Grandića pronađena je i jedna čahura call. 11,43 mm. Također, prema podacima sadržanim u zapisniku sekcije br. 21/92, koja je obavljena 10. siječnja 1992. godine na Odjelu patologije KB Osijek, utvrđeno je da je iz tijela Dragice Gvozdenović tijekom obdukcije izvađeno jedno zrno koje pripada automatskoj pušci «Thompson».

Istog dana, 10. siječnja 1992. godine obavljene su obdukcije mrtvih tijela tada još nepoznatih muških osoba, za koje je kasnije tijekom postupka identifikacije utvrđeno da se radi o Ljubomiru Grandiću i Stevanu Gvozdenoviću. Uzrok smrti Dragice i Stevana Gvozdenovića te Ljubomira Grandića prema navedenim zapisnicima su ozljede nanesene djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja, kojom prilikom je Dragica Gvozdenović zadobila strijelne ozljede glave, Stevan Gvozdenović tri prostrijelne ozljede glave, a Ljubomir Grandić jednu prostrijelnu ozljedu glave i dvije prostrijelne ozljede trupa.

Saslušana tijekom istrage **Anka Grandić**, supruga ubijenog Ljubomira Grandića iskazala je da nema neposrednih saznanja o stradavanju svog supruga budući da je u drugoj polovini mjeseca kolovoza 1991. godine sa svojim malodobnim sinovima otišla kod rodbine u Zemun. U Osijeku su ostali njezin suprug i kćer, koja je radila u Staračkom domu u Čepinu kao medicinska sestra. Posljednji put se sa svojim suprugom čula 22. studenog 1991. godine u večernjim satima telefonom i tom prilikom joj je rekao da će slijedeći dan iz Osijeka, gdje su inače boravili u Starigradskoj 3, otići u Čepin po kćer i dovesti je kući. Posrednim putem je saznala da je njezin muž toga dana doista i otišao u Čepin, da je navraćao kod bračnog para Gvozdenović i da ih nije našao kod kuće, a što je saznala od Srete Sekulića, koji je u to vrijeme bio susjed bračnog para Gvozdenović. Nakon 23. studenog 1991. godine njezinom mužu se gubi svaki trag, a tek u proljeće 1992. godine netko od djelatnika policije je došao kod njezinih roditelja i priopćio im da je pronađeno mrtvo tijelo njezinog supruga. Tom prilikom njezinim roditeljima su predani ručni sat marke «Helvetia» vlasništvo njezinog supruga i ključevi od firme u kojoj je radio Ljubomir Grandić, koji su kod njega pronađeni.

d), e) - pokušaj ubojstva Radoslava Ratkovića i ubojstvo Milutina Kutlića

Radoslav Ratković je o tome što mu se dogodilo 7. prosinca 1991. godine dao tri iskaza, pred istražnim sucem Županijskog suda u Osijeku dana 20. studeni 2001. godine, pred Specijalnim tužiteljem za ratne zločine Republike Srbije dana 23. kolovoza 2005. godine i u ovom istražnom postupku dana 19. listopada 2005. godine.

U svim navedenim iskazima ošt. Radoslav Ratković je detaljno opisao okolnosti pod kojima je dana 7. prosinca 1991. godine u poslijepodnevним satima odveden iz kuće svog šogora i šogorice Veljka i Marije Prole u Osijeku, o zlostavljanjima i torturi koju je potom od strane uniformiranih osoba doživio u podrumskim prostorijama kuće u Dubrovačkoj ulici u Osijeku, te o njegovom kasnijem odvođenju u večernjim satima na obalu rijeke Drave, gdje su mu pucali u glavu i gurnuli ga u vodu, nakon čega je uspio izići iz vode i potražiti pomoć.

U svom iskazu od 20. studenog 2001. godine, objašnjavajući kako je saznao identitet jedne od osoba koje su ga pokušale ubiti 7. prosinca 1991. godine, ošt. Radoslav Ratković je naveo da je nakon odlaska iz Osijeka došao do novina «Slobodni tjednik» od 12. veljače 1992. godine i u tim novinama prepoznao je na jednoj fotografiji osobu koja ga je ispitivala u Dubrovačkoj ulici i kasnije vodila na likvidaciju na obalu rijeke Drave, a koju su ostali pripadnici skupine oslovljavali sa «Čif».

Nije sporno da se navedeni dio iskaza oštećenika Ratkovića odnosi na fotografiju i članak u glasilu «Slobodni tjednik» broj 99 od 12. veljače 1992. godine, na kojoj fotografiji se nalazi Fred Marguš u maskirnoj odori sa šeširom na glavi.

Prilikom tog iskaza ošt., Ratković je između ostalog iznio da bi najvjerojatnije i uživo prepoznao Freda Marguša.

Tijekom ispitivanja pred Tužiteljem za ratne zločine u Republici Srbiji ošt. Radoslavu Ratkoviću je između ostalog predloženo 97 fotografija osoba koje bi se eventualno mogle povezati sa događajem o kojem svjedoči, i tom prilikom svjedok je izjavio da bez obzira na protek vremena i činjenicu da se ljudi mijenjaju smatra da se osoba pod rednim brojem 86 nalazila u grupi onih 5 osoba koje su ga zlostavljale 1991. godine i koju su ostali oslovljavali imenom «Čif». Na fotografiji pod rednim brojem 86 bila je upravo fotografija Freda Marguša.

- Ispitan tijekom istrage 19. listopada 2005. godine ošt. Ratković je tijekom provođenja istražne radnje prepoznavanja osobe je dajući opis osobe «Čifa» prije nego što su mu dovedene osobe na prepoznavanje izjavio da se radi o osobi malo višoj od njega, mršavije tjelesne građe i malo pognutom, te da je ta osoba imala malo izduženu bradu. Nakon pokazivanja 6 osoba, unatoč njihovoj izrazitoj fizičkoj sličnosti i činjenici da su svi bili odjeveni u iste maskirne odore, ošt. Ratković je izjavio da ga osoba označena brojem 5 (Fred Marguš) po svom stasu i po malo pognutom gornjem dijelu tijela podsjeća na «Čifa». Također, misli da je to osoba čiju fotografiju je vidio u ranije spomenutom tjedniku.

Opisujući što se s njim događalo nakon što je na obali rijeke Drave ustrijeljen u lice, ošt. Ratković je naveo da su tri nepoznate osobe smatrajući da su ga ubile napustile obalu rijeke Drave u osobnom vozilu «Audi» zelene boje, a on je nakon toga nekako došao do obale i uspio osloboditi ruke i uspuzati do stepenica. Nakon što se popeo na šetalište uočio je da se ponovno približavaju svjetla automobila, a kako nije mogao bježati sakrio se u jednu od žardinjera u kojoj je bilo grmlje, te je vidio da se radi o istom automobilu kojim je i on dovežen na obalu rijeke Drave, te da iz tog vozila izvlače jednu osobu i prepoznao je da se radi o dr. Milutinu Kutliću. Među osobama koje su iz vozila izvukle dr. Kutlića prepoznao je i «Čifa» koji je njega doveo na egzekuciju, a upravo je «Čif» pucao u glavu dr. Kutliću još dok su bili gore na šetalištu, dok su ga ona druga dvojica spustila do vode i bacila ga u Dravu.

Pojašnjavajući ovaj dio svog iskaza na ispitivanju od 19. listopada 2005. godine ošt. Ratković je iznio da je dr. Kutlića prepoznao po načinu kretanja i njegovom karakterističnom hodu, kojega je osobno poznao budući je i sam radio u osječkoj bolnici. Obzirom da je dva – tri dana kasnije u novinama pročitao da je u Dravi pronađen leš dr. Kutlića, sa sigurnošću je zaključio da je tom prilikom nazočio njegovom ubojstvu.

Saslušana kao svjedok u dva navrata pred istražnim sucem Županijskog suda u Osijeku dana 5. prosinca 2005. godine i 15. veljače 2006. godine **Marija Prole** opisala je situaciju kojoj je nazočila prilikom odvođenja njenog šogora Radoslava Ratkovića iz njezine kuće i njen iskaz u potpunosti odgovara iskazu ošt. Radoslava Ratkovića. Nakon odvođenja njenog šogora ona nije imala neposrednih saznanja što se s njim kasnije događalo, a o tome je kasnije čula od Radoslava Ratkovića kada je izišao iz bolnice. Iz njezinog iskaza važan je detalj u kome navodi da je nekoliko godina kasnije primila jedan telefonski poziv od nepoznate muške osobe koja joj se nije predstavila, a rekla joj je da prenese Radoslavu Ratkoviću «da se čuva Fredija».

Svjedok **dr. Josip Hanzer** u svom je iskazu naveo da je 1991. godine radio u tada Općoj bolnici Osijek kao šef Maksilofacijalnog odjela, te da obitelj Ratković poznaje dulji niz godina. Radoslava Ratkovića upoznao je kada se on zaposlio u bolnici kao električar. U vezi njegovog stradavanja sjeća se da je on dovežen u bolnicu 7. prosinca 1991. godine u večernjim satima, da je zaprimljen sa prostrijelnom ranom u predjelu lica, a prilikom njegovog prijema vidio je da je gol i promrzao, zbog čega je bio u vidnom stanju šoka. On ga je operirao, a nakon što se njegovog stanje donekle stabiliziralo Ratković mu je u kratkim crtama iznio kako su ga nepoznate uniformirane osobe odvele iz kuće njegovog šogora Veljka Prole u neku kuću u Dubrovačkoj ulici u Osijeku gdje su ga zlostavljale i vezale mu ljepljivom trakom ruke na leđima i istom takvom trakom mu oblijepili usta, a nakon toga ga odveli na obalu rijeke Drave gdje su mu pucali u glavu iz vatrenog oružja i gurnuli ga u Dravu. Sjeća se da mu se Radoslav Ratković pri kraju liječenja povjerio i zapitao ga kuda da ide budući da ga Srbi smatraju izdajnikom, a Hrvati četnikom, te da je na kraju odlučio otići u Bosnu gdje je imao neku rodbinu.

Ispitana zamolbenim putem pred istražnim sucem Županijskog suda u Zagrebu oštećenica **Erika Kutlić** supruga ubijenog dr. Milutina Kutlića izjavila je da nema neposrednih saznanja o stradavanju svog muža, a da ga je posljednji put vidjela 6. prosinca 1991. godine u jutarnjim satima kada ju je on otpratio na posao, budući je i ona radila kao liječnik pedijatar u Općoj bolnici u Osijeku, gdje je njen muž radio na odjelu Onkologije. Nakon toga on se vratio kući, a oko 16,00 sati čuli su se telefonom i tada je posljednji put s njime razgovarala. Slijedećeg dana kada se vratila iz bolnice kući oko 9,00 sati ujutro vidjela

je da je slušalica na telefonu otvorena, a da su stvari po kući bile razbacane, te je zaključila da je njen muž najvjerojatnije pružao otpor nekome tko ga je nasilno odveo iz kuće. Tjedan dana kasnije dok je bila u Zagrebu nazvao ju je policijski inspektor i priopćio joj da je njezin muž pronađen mrtav na obali Drave s ljepljivom trakom preko usta i na rukama.

Iz medicinske dokumentacije na ime ošt. Radoslava Ratkovića, a prvenstveno iz traumatološkog lista br. 17192/91 od 7. prosinca 1991. godine vidljivo je da je isti zaprimljen u Općoj bolnici Osijek toga dana oko 19,20 sati sa ranama na obrazima, te da je ustrijeljen u lice i pretučen. Također, iz zapisnika sekcije br. 810/91 od 9. prosinca 1991. godine utvrđeno je da je uzrok smrti dr. Milutina Kutlića strijelna ozljeda glave, a pored navedene ozljede koja je bila smrtonosna konstatirane su i razderotine lijevog gornjeg kapka lijevog oka, oguljotine lica i desne strane grudnog koša, koje su nastale zaživotno i očito ukazuju na činjenicu da je prije smrti imenovani bio fizički zlostavljan.

f) ubojstvo Save Pavitovića

Svjedok **Oto Lučinger**, koji je iskazivao o svojim saznanjima u vezi likvidacije bračnog para Gvozdenović i Ljubomira Grandića, u istrazi je opisao i događaj kojem je bio nazočan, a koji s prema njegovom sjećanju također dogodio koncem studenog 1991. godine. Pri tome navodi kako je i sam bio pripadnik 2. satnije, u sastav koje je ulazio i vod pod zapovjedništvom Freda Marguša, te da je jednom prilikom sjedio u nekom lokalu u Centru Čepina sa pripadnicima njegovog voda Tomom Dilberom, Zlatkom Frajtagom, Tomislavom Batrnekom i Goranom Ključarom, kada je u jednom trenutku Fred Marguš koji je također s njima bio u društvu uočio jednog čovjeka na ulici u plavom «Golfu» i rekao im da je taj čovjek sumnjiv i da je pucao iz minobacača po Čepinu. Fred Marguš mu je rekao da ode u sjedište njihovog voda (kuća Nikole Vukovića) i donese njegovu pušku «Thompson». Poslušao ga je i otišao po navedeni automat, a pri izlasku iz te iste kuće tu su već stigli u bijelom «Golfu» Fred Marguš i Tomislav Dilber, zajedno sa Goranom Ključarom koji je vozio taj automobil, te mu je Fred Marguš rekao da sjedne u vozilo, a potom su krenuli u smjeru Osijeka kamo s uputio plavi «Golf» kojim je upravljao nepoznati muškarac. Do ulaska u Osijek sustigli su taj plavi «Golf» zapriječili su mu put, Fred Marguš je izišao iz vozila s uperenom puškom i natjerao tog čovjeka da se premjesti na stražnje sjedalo svog vozila, te naredio njemu i Tomislavu Dilberu da sjednu u taj plavi «Golf» s tim čovjekom, a Ključaru je naložio da njihov bijeli «Golf» vrati u Čepin. Vozilom je upravljao Fred Marguš, te je prije ulaska u Čepin skrenuo na jednu cestu prema Ivanovcu, a nakon toga sa te ceste na neki poljski put te je vozio još neko vrijeme, a potom zaustavio vozilo i rekao im svima da iziđu iz vozila. Nakon toga obratio se njemu riječima «Evo ti puška likvidiraj ga». On je to odbio i zastao je, a Tomo Dilber, taj čovjek i Fred Marguš su krenuli prema nekoj šikari, te je čuo kako Fred Marguš govori Tomi Dilberu da on mora likvidirati toga čovjeka. Vidio je kada je Fred Marguš pušku gurnuo u ruke Dilberu te povikao ovom čovjeku da bježi, a odmah potom je povikao na Dilbera i tražio od njega da puca u tog čovjeka kako im ne bi pobjegao. Nakon toga je uočio kako Tomo Dilber iz automatske puške «Thompson» puca u tog čovjeka koji je bježao ispred njega. Taj čovjek je pao na zemlju, a kako još nije bio mrtav Fred Marguš je tražio od Tome Dilbera da ga dokrajči, čemu se ovaj protivio. Budući da to više nije mogao gledati okrenuo je glavu, a nakon par trenutaka začuo je jedan kraći rafal i nije siguran tko je taj rafal ispalio u čovjeka koji je ležao na zemlji.

Svjedok **Goran Ključar** u vezi sa navedenim događajem iznosi identično kao i Oto Lučinger pri čemu potvrđuje da je on u navedenom događaju sudjelovao do trenutka kada su sustigli plavi «Golf» kojim je upravljala nepoznata muška osoba, a nakon toga je po zapovjedi Freda Marguša vratio bijeli «Golf» kojim su krenuli u potjeru za tim vozilom, te mu nije poznato što se dogodilo sa tim nepoznatim muškarcem, ali je kasnije u razgovoru sa vojnicima u svom vodu čuo da je ovaj vozač plavog «Golfa» ubijen. Ne zna tko je to učinio, ali zna da je poslije vidio da Fred Marguš vozi «Golf» plave boje sličan tom «Golfu» koji je vozio nepoznati muškarac. Vezano za ovaj događaj iskaz Gorana Ključara bitan je i u onom dijelu u kojem on navodi da je prilikom vraćanja bijelog «Golfa» u sjedište njihovog voda pogledao prometnu dozvolu tog vozila i vidio da u toj dozvoli piše ime Nikola Vico.

Ispitana tijekom istrage oštećenica **Vera Pavitović** izjavila je da nema nikakvih neposrednih saznanja o ubojstvu svog muža Save Pavitovića, a da ga je posljednji put živog vidjela 25. studenog 1991. godine. Sa svojim mužem živjela je u Osijeku Banova 42, a njezin muž posjedovao je poljoprivrednu ljekarnu u Čepinu. Kako su tih dana bila učestala granatiranja kako Osijeka tako i Čepina, dana 25. studenog 1991. godine njezin muž je njihovim osobnim automobilom marke «Golf» tamnoplave boje u prijedpodnevnim satima otišao u Čepin provjeriti da li na zgradi ljekarne ima nekakvih oštećenja od granatiranja. Kući se nije vratio, a prve informacije o nestanku svog muža dobila je 12. siječnja 1992. godine kada su je nazvali sa Odjela patologije Opće bolnice Osijek radi identifikacije, te je toga dana i prepoznala mrtvo tijelo svog supruga.

Iz zapisnika o očevidu br. Ku-339/92 od 11. siječnja 1992. godine vidljivo je da je u polju između Ivanovca i Čepina pronađen nepoznati leš muške osobe, za koju je kasnijim postupkom identifikacije utvrđeno da se radi o Savi Pavitoviću. Obavljenim očevidom nisu pronađene čahure streljiva niti projektili ispaljeni iz vatrenog oružja. Međutim, iz zapisnika sekcije br. 25/92 Opće bolnice Osijek od 13. siječnja 1992. godine utvrđeno je da je Savo Pavitović umro nasilnom smrću, da je zadobio strijelne ozljede grudnog koša i trbušne stjenke, a te ozljede su nanesene djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja.

Analizirajući sadržaj svih naprijed navedenih dokaza, kako onih personalnih tako i prikupljenih raspoloživih materijalnih dokaza, ocjenjujući njihovu brojnost, međusobnu usklađenost i podudarnost, nedvojbeno se može zaključiti da su okr. Fred Marguš i Tomislav Dilber počinili kazneno djelo ratnog zločina u vrijeme i na način kako im je to optužnim aktom stavljeno na teret, što se prvenstveno odnosi na ubojstva počinjena u mjestu Čepin i blizoj okolici tog mjesta.

Ova međusobna usklađenost i podudarnost pojedinih dokaza naročito je vidljiva pri usporedbi iskaza pojedinih svjedoka koji su neovisno jedan o drugom iskazivali o događajima kojima su oni nazočili. Povezivanjem tih brojnih iskaza u jednu cjelinu, nedvojbeno slijedi zaključak da su počinitelji odgovorni za pojedine radnje izvršenja kako je to navedeno u izreci optužnice.

Tako, primjera radi dio iskaza Tanje Pandl o dovođenju nove dvije ili tri osobe u sjedište voda od strane Freda Marguša, za vrijeme dok su se u podrumu iste kuće već nalazile njoj nepoznate druge dvije osobe, pri čemu navodi kako je tada uočila na stolu tri putovnice, te dijelivi iskaza svjedoka Ota Lučingera o uhićenju osobe imenom Stevo, njegove supruge i rođaka, u vezi sa iskazom Radmile Vučković, koja navodi da je dana 23. studenog 1991. godine Dragica Gvozdenović od nje tražila da je poveze u Bosnu, te da je od tada više nikada nije vidjela, nesumnjivo nameću samo jedan zaključak: da je dana 23. studenog opt.

Fred Marguš uhitio, a potom i usmratio bračni par Gvozdenović i Ljubomira Grandića, te da je Tanja Pandl kritičnog dana vidjela upravo te osobe u prostoriji dnevnog boravka, premda nije znala o kome se radi.

Isto tako, iskaze svjedoka potkrjepljuju i materijalni dokazi, što je slučaj sa brojnim zapisnicima o očevidu, sekcijama, a također i provedenim balističkim vještačenjima.

Pri tome, treba naglasiti da je unatoč poricanju bilo kakve odgovornosti u ovom postupku i sam Fred Marguš svojevremeno još 24. prosinca 1991. godine priznao ubojstvo Svetozara i Vukašina Bulata prilikom ispitivanja pred istražnim sucem tadašnjeg Okružnog suda u Osijeku (spis toga suda br. K-4/97).

Činjenicu da su terećeno kazneno djelo optuženici Fred Marguš i Tomislav Dilber počinili za vrijeme oružanog sukoba nije potrebno obrazlagati budući se radi o opće poznatim okolnostima oružane agresije tadašnje tzv. Jugoslavenske narodne armije i njoj pridruženih paravojnih formacija dijela pobunjenog srpskog stanovništva na proglašeni ustavnopravni poredak i teritorijalnu cjelokupnost Republike Hrvatske.

Da su optuženici Fred Marguš i Tomislav Dilber u to vrijeme bili pripadnici oružanih snaga Republike Hrvatske također nije sporno budući da to proizlazi i iz iskaza gotovo svih saslušanih svjedoka, a što napose proizlazi i iz dopisa 2. zbornog područja oružanih snaga Republike Hrvatske Đakovo od 11. prosinca 2001. godine.

Budući da su sve ubijene osobe bile civili i nisu izravno sudjelovale u postojećem oružanom sukobu, imajući u vidu odredbe članka 3. stavka 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949, te odredbe članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a. i članka 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. godine, koje u odnosu na navedenu kategoriju stanovništva zahvaćenu sukobom zabranjuju svaku vrstu nasilja protiv života i tijela a osobito sve vrste ubojstva, nedvojbeno se može zaključiti da su optuženici ostvarili sva bitna subjektivna i objektivna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZ RH.

Slijedom navedenog, budući da su okrivljenici prema mišljenju vještaka psihijatra u vrijeme učina kaznenog djela bili ubrojivi (do duše smanjeno, ali ipak ubrojivi), dakle i kazneno odgovorni, smatram da je ova optužnica opravdana i na zakonu osnovana.

U vezi prijedloga da se protiv okrivljenika Freda Marguša i Tomislava Dilbera produlji pritvor po osnovi iz članka 102. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku, smatramo da je taj prijedlog i nadalje opravdan u odnosu na oba okrivljenika neovisno o tome što je kriminalna količina koja se stavlja na teret Fredu Margušu višestruko veća od one koja se odnosi na okrivljenika Tomislava Dilbera. Ovo prvenstveno stoga što se radi o kaznenom djelu za koje je propisana maksimalna kazna zatvora u trajanju od 20 godina, a okolnosti počinjenja tog djela daju mu posebnu težinu. Ove posebno teške okolnosti naročito se stječu u postupcima okr. Freda Marguša koji je ubio, naredio da se ubije ili pokušao ubiti čak 10 civilnih osoba, među ubijenim osobama se nalaze i osobe starije životne dobi, dvije žene pa

čak je žrtva njegovih postupaka i devetogodišnje djetete, a motivi počinjenja svih ubojstava su mržnja prema osobama druge narodnosti, budući da su sve žrtve bile srpske nacionalnosti, a kod pojedinih radnji počinjenja može se zaključiti da je motiv bilo i koristoljublje. Konačno, nesumnjiva je činjenica da su okrivljenici ovakvim svojim postupcima nanijeli neprocjenjivu štetu ugledu Hrvatske vojske, pri čemu je okr. Fred Marguš u to vrijeme bio i njezin časnik. Smatramo da zbroj navedenih okolnosti predstavlja upravo one osobite okolnosti koje ovom i inače teškom kaznenom djelu daju posebno težak oblik, te da je produljenje pritvora po navedenoj zakonskoj osobi opravdano.

PRILOG: spis Kio-123/05

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Miroslav Kraljević